

MEZŐSÉG.

I.

*Messzi körül a dombok rajza enyhe.
A föld kövér és gömbölyűn türemlő,
Mint sok-sok drága, nedvdús Céresz-emplő,
Úgy duzzad mind a dúsmosolyú mennyre.*

*Aranytejet csapol a hallga nép itt.
A dombokat nehéz aranyba folyva
Aranszemét hord aranszínű polyva,
A napraforgó arany sátrat épít.*

*S hová nem tellett hulló orcáharomat,
— A titkos ér áztatta barna földbe —
Ragyogó rétek százvirágú zöldje
Salamon pompáját kacagva sarjad.*

*S aranyt izzadó dombok izzó mellér,
Salamont kacagó réthímek selymén
Egy drága asszony andalogni elmén.*

*Nesztelen lép az aranygyönyörűre,
Süppedve a vadér itatta füre;
Kezében a Csend álomhegedűje.*

*S míg hűs smaragdban, hűv aranyban surran,
Fejét fent fürdeti a mély azúrban,
S a táj halk-buja lelke peng a hűrban.*

II.

*Erdő sehol... itt-ott egy berkes üstök,
Kavics se görg... hogy vón iramló szikla?
Patak helyett csak ér, szalagnyi szikra,
Folyó helyett tavak, alélt ezüstök.*

*Madárdal helyett miriádnyi tücskök,
Város helyett tanyák csak, törpe falvak.
Felettük az ég kék harangja hallgat
És fátyol ing: szélfodrozatlan füstök.*

*Szekér ritkán zörg, ló elvétve horkant,
A hígyós út ezüstje fű-fakultas:
Porát csak néha szántja messzi utas.*

*Minden letörpült, állott, visszatorpant...
Ez itt a tájék halk parancsa, titka,
Még nótaszó, beszéd is vajmi ritka.*

*S a kín, mely égigkondult más határon
Elcsitul itt, az alvadt, drága tájon — —
(Fáradtra sirt gyermekre így jön álom.)*

Berde Mária.

NYÁRI ZSONGÁS.

*Zsong a nyári rengeteg,
Zeng a napsugár.
Sárga búza megremeg,
Péter-Pálra vár.
Napraforgó napba néz,
Lepke mondja: rózsaméz,
Rózsa mondja: nyár.*

*Rádszakadt a nyár, szívem,
Forrón, gazdagon.
Búzafürtös földeken
Érik asztagom.
Bókol már a telt kalász,
Közeleg az aratás:
Delet ért napom.*

*Szívem is ma fölzenél:
Kelyhe — tárt virág.
Ó be színes, ó be mély:
Mint a dús világ.
Minden éllel benne fér,
Szöcsketánc és tölgylevél:
Olyan nyári — tág.*

*Csorduló nyaram delén,
Fönn a hegyfokon,
Szerteszét merengek én
Völgyön, partokon.
Mostan mindent értek én,
Most ez élő földtekén
Minden fű rokon.*

*Lelkem, élő lant-ideg,
Most be jó neked!
Minden, ami van, tied:
Zsongd a mély eget,
Zsongd az ég-föld-szív zenét,
Emberét és Istenét:
Zsongd ki mélyedet.*

Sik Sándor.